

[Socialministeren.]

forbindelse med ændringerne i skønnet, hvad angår det sociale budget, at der naturligvis ikke er tale om ændring af ydelserne. Der er tale om en anden vurdering af, hvor mange ydelser der vil være behov for, end den, der forelå ved budgettets udarbejdelse, og jeg beder da også om, at man lægger mærke til, at for folkepensionens område forudser vi en stigning på 100 mill. kr. Der er altså alt i alt ikke tale om ændring af ydelser, som pensionister eller andre vil få, men alene om en anden vurdering af, hvor stort behovet vil være ifølge de gældende regler.

Formanden:

Vi går derefter til anden omgang.

Heinesen (S):

Jeg skal her i anden runde kun gøre nogle ganske få bemærkninger til enkelte af de øvrige ordførere.

Hr. Lindholt broderede på temaet: hvad du evner kast af i de nærmeste krav. Det er også, hvad vi uden noget som helst sagligt bidrag fra fremskridtspartiets side har præsteret ved at spare godt 3 mia kr. i forhold til budgetoverslaget. Hvad var fremskridtspartiets bidrag? Hvad var det, fremskridtspartiet evnede at kaste af i de nærmeste krav? Det var at postere 7 mia kr. på en konto, som burde have haft kontobetegnelsen 00, konto for overdrivelser og fantasifulde ideer, som ikke lader sig praktisere. Og hvad var fremskridtspartiets bud på en løsning af inflationsproblemet og betalingsbalanceunderskuddet? Ja, dér fortalte hr. Lindholt os, at man skulle nedskære det offentlige forbrug med 8 mia kr. — fremskridtspartiet kan ikke forklare andre end sig selv, og måske knap nok det, hvordan det skal gøres, men det skal jeg lade ligge — og så skulle man ved hjælp af disse 8 mia kr. nedsætte skatterne og herigennem forøge det private forbrug nogenlunde tilsvarende. Hr. Lindholt tror altså, at en nedskæring af det offentlige forbrug med 8 mia kr. og en forøgelse af det private forbrug er, hvad der vil standse inflationen og betalingsbalanceunderskuddet. Jeg er sikker på, at den tro er hr. Lindholt ene om, og den misunder ingen ham.

I har misforstået det hele, hører man så

gang på gang hr. Lindholt sige. Men når man så stiller helt konkrete spørgsmål til forståelse af fremskridtspartiets sparepolitik, sådan som jeg gjorde det ved debatten om ændringsforslagene i går, hvad sker der så? Der sker ikke en lyd. Man får aldrig svar på noget som helst af det helt konkrete, som man har spurgt om. Jeg tror, fremskridtspartiets vælgere ventede en helt anden virkelighedsnær og reel arbejdsindsats for at løse problemerne end den samlebandsproduktion af flyvetanker, som fremskridtspartiet har iværksat. Jeg tror, alle i folketinget beklager, at partiet på denne måde har valgt at sætte sig selv uden for alvorligt arbejde.

Jeg skylder hr. Haunstrup Clemmensen en tak for hans vurdering af fremskridtspartiet i almindelighed og hr. Lindholts særprægede indsats her i dag i særdeleshed. Den savnede intet i klarhed og styrke. Jeg er helt overbevist om hr. Haunstrup Clemmensens indstilling — det har jeg nu altid været — og jeg håber, at den breder sig til alle dele af det konservative folkeparti.

Hr. Brusvangs tale her i dag havde virkelig vingefang. Der var næsten ingen grænser for, hvad hr. Brusvang kunne gabe over. Hr. Brusvang tog således hovedæren for firepartiforliget. Det er måske lidt ubeskedent, men dog nogenlunde forståeligt, når man betænker, at centrum-demokraterne har lagt blæk til partiets underskrift på dette forlig. Men når hr. Brusvang også vil tage æren for S-R-forliget om boligpolitikken, så må jeg sige til hr. Brusvang, at så er han ude at plukke blomster, som han ikke har sået. Men hvis hr. Brusvang også vil underskrive S-R-boligforliget, som han var så glad for var kommet til verden, så kan vi jo altid se, om der kan blive til en blomst.

Hr. Brusvang syntes, at forliget kunne have været langt mere fornuftigt, og jeg forstod, at hr. Brusvang glædede sig meget til at slutte langt mere fornuftige forlig med socialdemokratiet og andre partier i fremtiden. Det var en udtalelse, jeg lidt bedre ville have kunnet forstå, hvis jeg havde nogen erindring om, at centrum-demokraterne havde udfoldet en meget energisk og en meget glørværdig indsats for at præge forliget i en anden retning end den, det fik. Jeg har ikke nogen sådan erindring, men der kan naturligvis være noget, jeg har overset.